

Arrest

nr. 221 325 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar
minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 18 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische en Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 mei 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 oktober 2018.

1.3. Op 20 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 november 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Syrische nationaliteit, bent u van Arabische origine en bent u afkomstig uit Damascus. U bent een soennitische moslima. Uw vader werkt als chirurg en uw moeder werkt als tandarts in Kafar Sousah. U hebt een oudere zus en twee jongere broers. In 2013 studeerde u af als tandarts aan de Damascus University of Science and Technology. In juni 2013 huwde u te Damascus met Z.(...) C.(...). Uw echtgenoot werd geboren in Libanon en bezit de Libanese nationaliteit. Hij woonde echter steeds in Damascus, Syrië. Uw echtgenoot studeerde elektronica en werkte voor zijn vertrek uit Syrië als programmeur bij televisiezenders. Sinds ongeveer anderhalf jaar werkt uw echtgenoot niet meer. Hij verblijft heden in Beirut. Op 21 augustus 2013, toen u in Al Mezzeh met uw echtgenoot woonde, gebeurde er een chemische aanval op Ghouta. Uit schrik voor de verspreiding van gevaarlijke gassen besloot u Syrië te verlaten. U wilde niet langer in het land blijven omwille van het oorlogsgeweld. Samen met uw echtgenoot en uw schoonfamilie vertrok u uit Syrië. U woonde sindsdien met uw echtgenoot in Bchamoun te Libanon. Uw schoonouders wonen in Beirut. U noch uw echtgenoot waren ooit politiek actief in Syrië. U kende persoonlijk nooit moeilijkheden met de Syrische overheid noch werd u ooit persoonlijk bedreigd. Uw ouders kenden evenmin ooit problemen met de Syrische autoriteiten. U reisde nog vaak terug naar Damascus omdat uw ouders en broers er nog woonden. Op 20 november 2016 werd uw dochter C.(...) C.(...) geboren in Beirut. Zij heeft het syndroom van Down. Uw schoonouders reageerden afwijzend op uw dochtertje met haar beperking. Bovendien raadden ze uw echtgenoot aan van uw te scheiden, omdat u volgens hen verantwoordelijk bent voor de beperking van uw dochter. Uw echtgenoot evenals uw eigen familie steunen u echter. Na de geboorte van uw dochter in Libanon verwierf u naast de Syrische nationaliteit ook de Libanese nationaliteit op basis van uw huwelijk met een Libanees. Uw schoonouders wonen in Beirut, maar omwille van hun reactie na de geboorte van uw dochter hebt u geen contact meer met hen. Enkele maanden na de geboorte van uw dochter besloot u Libanon te verlaten. Immers uw dochtertje kan er niet rekenen op gepaste begeleiding in het dagelijkse leven: ze maakt geen kans op aangepast onderwijs en Libanon kan haar geen toekomstperspectief bieden. In België volgt uw dochtertje kinesithérapie en motorisch heeft zij vooruitgang geboekt. U verwijst naar de mogelijkheid voor uw dochter om begeleiding te kunnen volgen in gespecialiseerde centra in België en om hier later zelfstandig te kunnen werken. In Libanon noch in Syrië zal zij over deze kans beschikken, er zijn geen aangepaste faciliteiten of voorzieningen. Een persoon met het syndroom van Down wordt door de gemeenschap niet aanvaard in beide landen. Naast uw moeilijkheden als moeder van een kindje met het Down Syndroom, klaagt u het dure leven in Libanon aan. Syriërs zijn er bovendien niet welkom. U reisde per vliegtuig vanuit Beirut via Frankrijk naar de Malediven om vervolgens via Abu Dhabi in Frankrijk te arriveren op 7 november 2017. Uw vingerafdrukken werden genomen en u voelde zich er gedwongen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bij uw aankomst in Frankrijk vernietigde u uw Libanese paspoort uit vrees te worden teruggestuurd naar Libanon. Uw Syrische identiteitskaart en rijbewijs werden er in beslag genomen door de Franse autoriteiten. Nadat u naar een open opvangcentrum werd gebracht, verliet u Frankrijk op 11 november 2017 en reisde u naar België. Uw zus S.(...) S.(...) (O.V. nummer x, CG16/17562) werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 8 december 2016. Op 16 juli 2018 werd uw zoon A.(...) in België geboren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw originele vervallen Syrische paspoort neer. Na het persoonlijk onderhoud maakt u tevens een kopie van uw huwelijksakte en een kopie van uw familieboekje over aan het CGVS.

Uw broer M.(...) S.(...) (O.V. nummer x, CG18/15596) verliet inmiddels ook Syrië en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Syrische als de Libanese overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u louter en alleen omwille van medische redenen naar België bent gekomen en dit in hoofde van uw dochter C.(...) C.(...) (O.V. nummer x) (CGVS, pp. 5 en 12). Uw dochter werd geboren in Libanon op 20 november 2016 te Beirut met het Downsyndroom. Haar vader, uw echtgenoot, Z.(...) C.(...) bezit de Libanese nationaliteit en ook uw dochter werd de Libanese nationaliteit toegekend zoals u ook verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3, 5, 12). Na de geboorte van uw dochter verwierf u ook de Libanese nationaliteit (CGVS, p. 3).

Aangezien er volgens u in Libanon heden geen geschikte voorzieningen bestaan, noch adequate opvang en begeleiding beschikbaar zijn voor het omgaan met personen met het Downsyndroom, besloot u Libanon te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U beweert dat uw dochter in België kan rekenen op een betere begeleiding hier en uw dochter hierdoor een betere toekomstperspectief zal kennen. Zo zal ze later mogelijks kunnen werken hier.

Echter, gelet op uw verklaringen, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen met betrekking tot uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Deze door u ingeroepen asielmotieven hebben immers geen uitstaans met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot enige sociale groep en/of uw politieke overtuiging dient te worden vastgesteld dat ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U brengt immers geen elementen aan die aantonen dat de begeleiding voor uw dochter in Libanon van een dermate ondermaatse niveau zou zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijk zin of

dat u bij uw terugkeer naar Libanon een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u bij uw terugkeer naar Libanon verstoken zou zijn van toegang tot adequate medische zorgen voor uw dochter die de Libanese nationaliteit bezit, kan u geenszins aantonen. U legt evenmin documenten neer aangaande de medische historiek van uw dochter in Libanon en de stappen die u ondernam om een goede zorg voor uw dochter te kunnen garanderen. Het CGVS was dan ook niet in staat na te gaan in hoeverre wat u ondernomen hebt in Libanon in uw zoektocht naar medische hulp voor uw dochter. U zegt hierover naar twee organisaties, met name "Lebanese Down Syndrom Association" en "Aseel", te zijn geweest om hulp te vragen (CGVS, p. 13). U legt hiervan geen bewijsstukken neer. U kreeg er niet de gevraagde hulp bewees u, maar u slaagt er geenszins in dit in concreto toe te lichten. Voorts kan verwezen worden naar uw verklaringen dat zowel u als uw echtgenoot van uw dochter houden (CGVS, p. 14). Er kan dan ook van uit gegaan worden dat uw dochter in gezinsverband verder kan opgroeien waar zij op de nodige aandacht en verzorging kan rekenen.

Het gegeven dat uw Libanese schoonouders afwijzend reageerden op uw dochter wegens haar beperking en uw relatie met hen daarom ernstig bekoeld is, volstaat evenmin om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Dit betreft louter een intra- familiaal gegeven en behoort tot de persoonlijke sfeer van het recht. Om die reden dient dit argument dan ook vreemd aan de vluchtelingenconventie te worden beschouwd aangezien opnieuw geen rechtstreekse band met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden waargenomen. Toegevoegd kan worden dat uw echtgenoot weigerde van u te scheiden naar het advies van zijn ouders, uw schoonouders, die u verantwoordelijk stelden voor de beperking van uw dochter zoals u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 13). Bovendien geeft u toe dat uw schoonouders opnieuw contact zochten met u na de geboorte van uw zoon op 16 juli 2018 (CGVS, p. 7), wat er op wijst dat het familiale conflict relatief is en er mogelijkheden zijn tot verzoening.

Behalve uw vrees ten aanzien van de begeleiding en eventuele medische behandeling van uw dochter bij een terugkeer naar Libanon, haalt u geen verdere vrees aan ten aanzien van Libanon.

De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande vaststellingen niet om te buigen in positieve zin. Uw vervallen Syrische paspoort, een kopie van uw huwelijksakte en van uw familieboekje bevestigen louter uw identiteit en familiale situatie, dewelke heden niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten vormen echter geen bewijs van vervolging zoals bedoeld volgens het vluchtelingenverdrag noch van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam

de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden afgespeeld hebben, niet

verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het gegeven dat uw zus Sarah SAKAN (O.V. nummer 7.945.744, CG16/17562) in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, niet automatisch leidt tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op haar individuele merites beoordeeld te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw broer Momen SAKAN (O.V. nummer 8.665.965, CG18/15596) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het verzoek om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van haar Libanese nationaliteit, ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen is, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar haar ander land van nationaliteit, in casu Syrië het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3, 23, 24 en 27 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), de artikelen 7, 11, 15, 24 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap (VRPH), de artikelen 1, 24 en 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm, vraagt verzoekster in hoofdde dat de vluchtelingenstatus van haar en haar kinderen wordt erkend. Verzoekster voert aan dat haar dochter lijdt aan het syndroom van Down en dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst dermate gediscrimineerd zal worden dat haar het recht op onderwijs zou ontzegd worden. Verzoekster stelt dat er in Libanon geen voldoende aangepaste zorg- en onderwijsinstellingen voorhanden zijn. Zij heeft in Libanon naar eigen zeggen contact opgenomen met de ‘Libanese Down-Syndrom Association’. Toch bleek dat ook deze organisatie haar dochter niet de nodige ondersteuning konden bieden en dat haar dochter niet op een kwalitatieve manier onderwijs zou kunnen volgen, waarin zij wordt opgeleid om in zekere mate een zelfstandig leven te kunnen leiden en een job te kunnen uitoefenen. Uit een recent rapport over de situatie van personen met een handicap in Libanon (stuk 6) blijkt duidelijk dat kinderen met een handicap dermate gediscrimineerd worden dat ze nagenoeg worden uitgesloten uit het reguliere onderwijs en dat er in Libanon een fundamenteel gebrek aan behoorlijk aangepast onderwijs voor gehandicapte kinderen is. In Libanon geldt er geen model van inclusief onderwijs. Kinderen met een beperking komen dus automatisch in aparte scholen terecht of vallen buiten het onderwijsstelsel. Dit apart onderwijs kent echter structurele tekortkomingen om kinderen ten volle te kunnen laten ontwikkelen. Verder worden kinderen met een beperking ook sterk gediscrimineerd op vlak van inschrijvingsgeld voor de school, zoals blijkt uit de studie *“Education Children with down syndrome in Lebanon: An Exploratory Study of Urban Mothers’ Perspective”*. Ook uit rapporten van Human Rights Watch blijkt dat het onderwijs voor kinderen met een beperking in Libanon ondermaats is, aldus verzoekster, die te dezen verwijst naar het artikel *“Lebanon: Schools Discriminate Against Children with Disabilities”* (stuk 7), het artikel *“Barriers to Education for children with disabilities in Lebanon”* (stuk 9) en de stukken 10 en 11 toegevoegd aan het verzoekschrift. Daarenboven worden kinderen met een beperking dermate gediscrimineerd dat ze zelfs volledig worden uitgesloten van de samenleving (stuk 6). Ook verzoekster en haar dochter kregen met dergelijke marginalisering, uitsluiting

en discriminatie te maken in hun land van herkomst. Zij werden immers verstoten door verzoeksters schoonfamilie, die haar echtgenoot zelfs aanspoorden om van haar te scheiden, louter en alleen omwille van de beperkingen van dochter C.. Daarentegen helpt verzoeksters zus, die in België de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, hier wel mee om haar dochter de nodige zorg te bieden. Verder is er in Libanon ook een fundamenteel gebrek aan aangepaste zorg voor kinderen met een beperking, waardoor zij zichzelf niet maximaal kunnen ontplooien. Dit wordt bevestigd door twee artsen, alsook in het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport over de situatie van personen met een handicap in Libanon, waarin wordt gesteld dat er structurele tekorten zijn in de voorzieningen voor personen met een handicap. Verder heeft Libanon geen afdoende wettelijk kader, dat op effectieve wijze kan worden afgedwongen, opdat gehandicapten hun rechten ten volle kunnen laten gelden. Ten slotte is er nagenoeg geen ondersteuning voorhanden van de overheid om verzoekster de mogelijkheid te geven om haar dochter de nodige zorg te geven. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat zij en haar dochter omwille van de tekortkomingen in de medische zorgen, het gebrek aan een kwalitatieve behandeling en de discriminatie in het onderwijs en de samenleving ten aanzien van kinderen met een beperking, bij een terugkeer naar hun land van herkomst dermate gediscrimineerd zouden worden dat deze situatie gelijk gesteld kan worden met een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een weigering van de vluchtelingenstatus is naar mening van verzoekster dan ook een manifeste inbreuk op de bescherming van het belang van het kind, gewaarborgd in artikel 3 IVRK en artikel 22bis van de Grondwet. Artikel 3 IVRK bepaalt dat bij alle beslissingen van een overheid waarbij de belangen van een kind in het geding zijn, het 'belang van het kind' het primaire criterium dient uit te maken. Artikel 22bis GW bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Artikel 23 IVRK stelt voorts dat elk gehandicapt kind recht heeft op een aangepaste verzorging en onderwijs, om hem een volwaardig en behoorlijk leven te verzekeren in omstandigheden die zijn waardigheid verzekeren, zijn zelfstandigheid bevorderen en zijn actieve deelname aan het gemeenschapsleven verzekeren. Artikel 24 IVRK stelt vervolgens dat elk kind het recht heeft op de hoogste graad van gezondheid en medische verzorging. Artikel 27 IVRK stelt tenslotte dat elk kind het recht heeft op een levensstandaard die toereikend is voor zijn lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en sociale ontwikkeling. Hierbij dient benadrukt dat artikel 4 IVRK gebiedend voorschrijft dat de staten die dit Verdrag onderschrijven (wat ook het geval is voor België), de bepalingen van dit Verdrag ook in werkelijkheid moeten omzetten. Gelet op het feit dat C. in Libanon en Syrië niet de nodige aangepaste medische behandeling kan krijgen en geen kwalitatief onderwijs kan volgen, houdt een weigering tot verblijfsmachtiging naar het oordeel van verzoekster een schending van bovenstaande artikelen in.

Tenslotte is dergelijke niet-toekenning van een verblijfsmachtiging eveneens in strijd met de artikels 7.2, 11, 15, 24 en 28 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (VRPH) zoals door België ondertekend op 30 maart 2007, geratificeerd op 2 juli 2009 en in België in werking getreden op 1 augustus 2009. Overeenkomstig artikel 7.2 van dit Verdrag vormt bij alle beslissingen betreffende kinderen met een handicap het belang van het kind de eerste overweging. Overeenkomstig artikel 11 van dit Verdrag nemen alle Staten die dit Verdrag ratificeren alle nodige maatregelen om de bescherming en veiligheid van personen (i.c. kinderen) met een handicap in risicovolle situaties en humanitaire noodsituaties te waarborgen. Overeenkomstig artikel 15 van dit Verdrag moet elke Staat voorkomen dat een persoon met een handicap wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Overeenkomstig artikel 28 van dit Verdrag dienen de Staten aan personen met een handicap een behoorlijke levensstandaard voor henzelf en hun gezinnen te garanderen "met inbegrip van voldoende voeding, kleding en huisvesting en op de voortdurende verbetering van hun levensomstandigheden". In die zin garandeert artikel 24 van het Verdrag ook afdoende aangepast onderwijs op maat voor gehandicapte kinderen.

Artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de EU verduidelijkt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en geëerbiedigd en beschermd dient te worden door alle lidstaten. *In casu* werd dochter C. in haar land van herkomst aangetast in haar menselijke waardigheid door het gebrek aan aangepaste behandeling en de verstoting van verzoekster en C. door hun familie louter en alleen omwille van de diagnose van het syndroom van Down. Artikel 26 van het Verdrag garandeert bovendien de integratie van personen met een handicap, terwijl dit manifest niet mogelijk is in het land van herkomst van verzoekster.

In het licht van bovenstaande dringt de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar en haar minderjarige kinderen in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zich op, aldus verzoekster, die meent dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden

gezien het “reëel risico op ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, §2, b) of c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van haar en haar kinderen bij een gedwongen terugkeer. Zij licht toe dat Libanon voor haar dochter immers geen enkel toekomstperspectief te bieden heeft, daar er verregaande discriminatiepraktijken zijn tegen mensen met een beperking, zij nagenoeg uitgesloten worden van de samenleving en er onvoldoende medische zorg en financiële ondersteuning voorhanden is. Een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is aldus evenzoveel in strijd met de artikelen 3, 23, 24 en 27 IVRK, de artikelen 7, 11, 15, 24 en 28 VRPH en de artikelen 1, 24 en 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus nog verzoekster.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van verzoeksters Syrisch paspoort, een attest van gezinssamenstelling, de Belgische A-kaart van verzoeksters zus, een medisch getuigschrift dd. 30 april 2017, een Chromosome Analysis Report dd. 19 december 2016, twee medische attesten dd. 29 november 2018, twee attesten van een gezinsbegeleidster van het CKG-Klara te Brugge dd. 4 december 2018, een Thuisbegeleidingsovereenkomst met Start West-Vlaanderen, een attest van een thuisbegeleidster van Start West-Vlaanderen dd. 7 december 2018, een medisch attest dd. 11 december 2018, het rapport “*Situation of persons with disabilities in Lebanon*” van 15 juli 2018, het artikel “*Lebanon: Schools Discriminate Against Children with disabilities*” van Human Rights Watch van 22 maart 2018, een uittreksel uit “*Educating Children with Down Syndrome in Lebanon: An exploratory study of Urban Mothers’ Perspective*”, het artikel “*Barriers to Education for children with Disabilities in Lebanon*” van 26 maart 2018, het artikel “*Lebanon: Niet-naleving van de wet berooft mensen van wie speciale rechten op hun rechten rusten*” (Arabische versie en vrije vertaling), het artikel “*Mensen met speciale behoeften krijgen geen onderwijs*” (Arabische versie en vrije vertaling) en verzoeksters bijlage 26.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door haar ingeroepen medische redenen met betrekking tot haar dochter – er zouden volgens haar in Libanon geen geschikte voorzieningen bestaan, noch adequate opvang en begeleiding beschikbaar zijn voor het omgaan met personen met het Downsyndroom – geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, zij immers geen elementen aanbrengt die aantonen dat de begeleiding van haar dochter in Libanon van een dermate ondermaats niveau zou zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij bij haar terugkeer naar Libanon een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zij geenszins kan aantonen dat zij bij terugkeer naar Libanon verstoken zou zijn van toegang tot adequate medische zorgen voor haar dochter die de Libanese nationaliteit bezit, zij evenmin documenten neerlegt aangaande de medische historiek van haar dochter in Libanon en de stappen die zij ondernam om een goede zorg voor haar dochter te kunnen garanderen zodat het CGVS niet in staat is na te gaan wat zij ondernomen heeft in Libanon in haar zoektocht naar medische hulp voor haar dochter, zij hierover zegt naar twee organisaties, met name “Lebanese Down Syndrom Association” en “Aseel” te zijn geweest om hulp te vragen maar zij hiervan geen bewijsstukken neerlegt, zij beweert dat zij er niet de gevraagde hulp kreeg maar zij er geenszins in slaagt dit *in concreto* toe te lichten en uit haar verklaringen blijkt dat zowel zij als haar echtgenoot van hun dochter houden zodat er kan van uit gegaan worden dat haar dochter in gezinsverband verder kan opgroeien waar zij op de nodige aandacht en verzorging kan rekenen, (ii) het gegeven dat haar Libanese schoonfamilie afwijzend reageerde op haar dochter wegens haar beperking en haar relatie met hen daarom ernstig bekoeld is evenmin volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming daar dit louter een intra-familiaal gegeven betreft zonder rechtstreekse band met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, haar echtgenoot weigerde van haar te scheiden naar het advies van zijn ouders, die haar verantwoordelijk stellen voor de beperking van haar dochter en zij bovendien toegeeft dat haar schoonouders opnieuw contact zochten na de geboorte van haar zoon, wat erop wijst dat het familiale conflict relatief is en er mogelijkheden tot verzoening zijn, (iii) zij voor het overige geen verdere vrees aanhaalt ten aanzien van Libanon, (iv) de door haar neergelegde documenten louter haar identiteit en familiale situatie bevestigen, elementen welke niet worden betwist, doch geen bewijs vormen van vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag, noch van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, (vi) de vaststelling dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Libanon een gegronde vrees voor vervolging koestert en zij evenmin heeft

aangetoond dat zij er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volstaat om de overige door haar aangehaalde feiten die zich in Syrië zouden hebben afgespeeld niet verder te onderzoeken en (vii) het gegeven dat haar zus in België de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet automatisch leidt tot de conclusie dat zij nood zou hebben aan internationale bescherming daar elk verzoek om internationale bescherming op haar individuele merites beoordeeld dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2018 (CG nr. 1719038), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

- “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”*

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van

deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.5.2. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.” (eigen onderlijning).

2.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zowel over de Syrische als de Libanese nationaliteit beschikt. Zij dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat zij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in het bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: “Aangezien er volgens u in Libanon heden geen geschikte voorzieningen bestaan, noch adequate opvang en begeleiding beschikbaar zijn voor het omgaan met personen met het Downsyndroom, besloot u Libanon te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U beweert dat uw dochter in België kan rekenen op een betere begeleiding hier en uw dochter hierdoor een betere toekomstperspectief zal kennen. Zo zal ze later mogelijks kunnen werken hier.

Echter, gelet op uw verklaringen, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen met betrekking tot uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Deze door u ingeroepen asielmotieven hebben immers geen uitstaans met uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw toebehoren tot enige sociale groep en/of uw politieke overtuiging dient te worden vastgesteld dat ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een

machting tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U brengt immers geen elementen aan die aantonen dat de begeleiding voor uw dochter in Libanon van een dermate ondermaatse niveau zou zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingrechtelijk zin of dat u bij uw terugkeer naar Libanon een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u bij uw terugkeer naar Libanon verstoken zou zijn van toegang tot adequate medische zorgen voor uw dochter die de Libanese nationaliteit bezit, kan u geenszins aantonen. U legt evenmin documenten neer aangaande de medische historiek van uw dochter in Libanon en de stappen die u ondernam om een goede zorg voor uw dochter te kunnen garanderen. Het CGVS was dan ook niet in staat na te gaan in hoeverre wat u ondernomen hebt in Libanon in uw zoektocht naar medische hulp voor uw dochter. U zegt hierover naar twee organisaties, met name "Lebanese Down Syndrom Association" en "Aseel", te zijn geweest om hulp te vragen (CGVS, p. 13). U legt hiervan geen bewijsstukken neer. U kreeg er niet de gevraagde hulp beweert u, maar u slaagt er geenszins in dit in concreto toe te lichten. Voorts kan verwezen worden naar uw verklaringen dat zowel u als uw echtgenoot van uw dochter houden (CGVS, p. 14). Er kan dan ook van uit gegaan worden dat uw dochter in gezinsverband verder kan opgroeien waar zij op de nodige aandacht en verzorging kan rekenen.

Het gegeven dat uw Libanese schoonouders afwijzend reageerden op uw dochter wegens haar beperking en uw relatie met hen daarom ernstig bekoeld is, volstaat evenmin om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Dit betreft louter een intra- familiaal gegeven en behoort tot de persoonlijke sfeer van het recht. Om die reden dient dit argument dan ook vreemd aan de vluchtelingenconventie te worden beschouwd aangezien opnieuw geen rechtstreekse band met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden waargenomen. Toegevoegd kan worden dat uw echtgenoot weigerde van u te scheiden naar het advies van zijn ouders, uw schoonouders, die u verantwoordelijk stelden voor de beperking van uw dochter zoals u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 13). Bovendien geeft u toe dat uw schoonouders opnieuw contact zochten met u na de geboorte van uw zoon op 16 juli 2018 (CGVS, p. 7), wat er op wijst dat het familiale conflict relatief is en er mogelijkheden zijn tot verzoening."

Verzoekster meent dat haar dochter in geval van terugkeer naar Libanon dermate gediscrimineerd zal worden dat haar het recht op onderwijs ontzegd zou worden. Verzoekster citeert in haar verzoekschrift veelvuldig uit algemene informatie waaruit moet blijken dat kinderen met een handicap in Libanon dermate gediscrimineerd worden dat ze nagenoeg worden uitgesloten uit het reguliere onderwijs en dat er in Libanon een fundamenteel gebrek is aan behoorlijk aangepast onderwijs voor gehandicapte kinderen. Verzoekster toont aan de hand van haar betoog in het verzoekschrift echter geenszins aan dat haar dochter met Downsyndroom in Libanon geen toegang zou krijgen tot kwaliteitsvol onderwijs. De Raad leest in de door verzoekster neergelegde studie *"Educating Children with Down Syndrome in Lebanon: An exploratory study of Urban Mothers' Perspective"* weliswaar dat het voor ouders van kinderen met het syndroom van Down vaak een hele opdracht is om een geschikte school te vinden voor hun kind. De Lebanese Down Syndrome Association, die verzoekster blijkens haar verklaringen heeft gecontacteerd doch die haar naar eigen zeggen niet de nodige ondersteuning kon bieden, begeleidt en ondersteunt ouders echter in dit proces. Er bestaan speciale programma's voor kinderen met Downsyndroom die gerund worden door NGO's. Door het National Inclusion Project (NIP) en later het National Inclusion Program in Lebanon (NIPL) werden sinds 2005 ook steeds meer private en publieke scholen voorbereid om ook studenten met een handicap toe te laten / op te nemen. De inclusieve programma's van private scholen zijn vrij duur doch op basis van verzoeksters verklaringen kan worden gesteld dat haar familie financieel tot de betere klasse behoort en dat zij en haar echtgenoot het beste voor hun dochter willen en hiertoe tot alles bereid zijn, getuige hiervan ook het feit dat verzoekster met haar dochter naar Europa is gekomen om haar de best mogelijke begeleiding en perspectieven te bieden. Sommige ouders van kinderen met Downsyndroom kiezen er ook bewust voor om hun kinderen in te schrijven in gewone privé scholen, dit om hun optimale ontwikkeling te bevorderen (p. 89-94). Gelet op deze informatie kan verzoekster in het verzoekschrift bezwaarlijk volhouden dat kinderen met een handicap in Libanon nagenoeg worden uitgesloten uit het reguliere onderwijs en dat de discriminatie in het Libanese onderwijs, die op sommige vlakken nog steeds bestaat zoals ook wordt bevestigd in voornoemde informatie, van dien aard is dat ze kan gelijk gesteld worden aan vervolging. Verzoekster erkent in het verzoekschrift overigens uitdrukkelijk dat kinderen met het syndroom van Down wel degelijk worden toegelaten in private scholen. Zij wijst te dezen echter op de hoge kosten voor onderwijs en therapie voor kinderen met het syndroom van Down in vergelijking met de onderwijskost voor kinderen zonder beperking en meent dan ook dat kinderen met een beperking

sterk worden gediscrimineerd. Daargelaten de vraag of het hoger inschrijvingsgeld voor kinderen met het syndroom van Down mogelijks is ingegeven door de bijzondere zorg en aandacht die deze kinderen behoeven, zodat de vraag rijst in hoeverre er werkelijk sprake is van discriminatie, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster toont dit geenszins *in concreto* aan. Zij brengt het verzoekschrift immers geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij of haar dochter in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie, wat niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster of haar dochter te besluiten dat zij ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen doen gelden. Uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan immers niet wordt afgeleid dat de problemen die kinderen met het syndroom van Down kunnen ondervinden in het Libanese onderwijssysteem de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Verzoekster haalt ook informatie aan waaruit moet blijken dat kinderen met een handicap een hoog risico lopen op discriminatie, marginalisatie, uitsluiting en geweld. Opnieuw kan de verwijzing naar algemene informatie echter niet volstaan om in hoofde van verzoekster of haar dochter een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Zij verklaarde slechts dat haar schoonouders sinds de geboorte van haar dochter geen contact meer met hen wilden en dat zij vonden dat haar echtgenoot van haar moest scheiden omdat zij haar verantwoordelijk stelden voor de beperking van haar dochter, hetgeen zij ook herhaalt in het verzoekschrift. Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter tevens dat haar schoonouders opnieuw contact zochten na de geboorte van haar zoon, wat er zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing op wijst dat het familiale conflict relatief is en er mogelijkheden zijn tot verzoening, doch verzoekster en haar echtgenoot er zelf voor kozen om het contact niet te herstellen. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij, behalve het probleem met haar schoonfamilie, geen andere problemen heeft gekend in Libanon. Gevraagd hoe de algemene houding is in Libanon ten aanzien van kinderen met het syndroom van Down, kwam zij niet verder dan de stelling: *“sinds haar geboorte tot mijn vertrek heb ik nooit gevoel gehad dat ze aanvaardbaar is daar”*, zonder dit verder te concretiseren. Op de vraag wat haar vrees is in geval van terugkeer naar Libanon, antwoordde verzoekster slechts: *“op zich Libanon in werkelijkheid een gedeelte van Syrië, als het daar onstabiel is is het ook onstabiel daar in Libanon, alles wat telt voor Syrië telt ook voor Libanon. Wat vreest u dan concreet bij terugkeer naar Libanon, behalve voor de toekomst van uw dochter? in Libanon is er geen oorlog tegenwoordig, maar hoe zou ik dochter verder kunnen laten behandelen dat is mijn grootste zorg, Libanon is mijn land niet, ik ken niemand behalve mijn man daar.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en p. 12-14). De Raad ontwaart in verzoeksters verklaringen aldus geen elementen die de door haar in het verzoekschrift geuite vrees ondersteunen.

Tot slot stelt verzoekster dat er in Libanon een fundamenteel gebrek is aan aangepaste zorg voor kinderen met een beperking en dat er structurele tekorten zijn in de voorzieningen voor personen met een handicap. Opnieuw slaagt verzoekster er echter niet in om op deze grond een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad leest in het medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken wat betreft de specifieke noden in verband met de medische opvolging van verzoeksters dochter dat opvolging door een kinderarts alsook fysiotherapie nodig is en dat tevens mantelzorg voorlopig medisch vereist is. Uit de voorgelegde attesten van het CKG-Klara te Brugge en een thuisbegeleidster van Start West-Vlaanderen blijkt dat verzoeksters dochter in België wordt begeleid door een kinesist en dat zij thuisbegeleiding krijgt om haar verstandelijke ontwikkeling en taalontwikkeling te stimuleren. Ook verzoekster wordt begeleid op het vlak van opvoedingsvaardigheden en heeft aldus geleerd hoe zij moet omgaan met haar dochter, wat blijkens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud een van haar grootste bekommernissen was (*“(…) ik heb begeleiding nodig hoe ik kan omgaan met haar, ik heb geen ervaring gehad, (...) ik weet ook wel dat hij haar niet kan genezen, ik wil alleen weten hoe kan*

ik omgaan met haar (...)” administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoekster verklaarde in verband met de medische begeleiding en ontwikkeling van haar dochter in België: *“ik verwachtte niet dat ze zo snel zou ontwikkelen ze is bijna volledig zelfstandig ze heeft fysieke behandeling gekregen van een kinesist, nu therapie met logopedie. (...)”* en *“ze heeft nu kinetherapie gevolgd, (...) motorisch is zij veel verbeterd, ze zeiden me hier dat ze naar normale school zou kunnen gaan (...)”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 13). Verzoekster toont aan de hand van de algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift geenszins aan dat de medische begeleiding die zij en haar dochter krijgen in België niet beschikbaar zou zijn in Libanon, noch dat haar dochter als Libanees staatsburger geen toegang zou krijgen tot deze zorg, noch dat de zorg van een dermate ondermaats niveau zou zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Integendeel, de Raad leest in hoger aangehaalde studie *“Educating Children with Down Syndrome in Lebanon: An exploratory study of Urban Mothers’ Perspective”* dat ouders van kinderen met Downsyndroom via een eenvoudige zoekactie op het internet in contact kwamen met een verscheidenheid aan medische specialisten alsook met specialisten uit het speciaal onderwijs en aanverwante diensten. Sommige ouders raakten bovendien betrokken bij de activiteiten van ouderverenigingen en hebben zo hun sociaal en gemeenschapsnetwerk uitgebreid. Door observatie leerden zij technieken die worden gebruikt door opvoeders en therapeuten, die zij vervolgens ook thuis toepasten. De meesten van hen namen ook deel aan opleidingen op het gebied van handicaps om beter met hun kinderen te leren werken (p. 96-97). Gelet op deze informatie kan geenszins worden volgehouden dat kinderen met het syndroom van Down in Libanon niet worden opgevolgd, ondersteund of gestimuleerd, zoals wordt geattesteerd door de gezinsbegeleidster van CKG Sint-Klara. Uit de voorgelegde attesten kan overigens niet blijken waarop de begeleidster haar oordeel steunt. Ook de twee handgeschreven medische attesten van Dr. M.D. en Dr. M.C., beiden opgesteld op 29 november 2018, dus na confrontatie met de bestreden beslissing, en waarin wordt geattesteerd dat er geen voldoende adequate zorg is in Libanon en dat verzoeksters dochter beter wordt opgevolgd in België/Europa, kunnen het voorgaande indachtig te dezen evenmin overtuigen en komen de Raad eerder voor als complaisance-stukken gefabriceerd voor onderhavige beroepsprocedure. Waar verzoekster tot slot nog aanhaalt dat de Libanese overheid geen financiële of andere ondersteuning biedt aan gezinnen van kinderen met een handicap, merkt de Raad op dat het ontbreken van toelagen en bijstand voor personen met een handicap bezwaarlijk kan gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.7.2. Verzoekster haalde doorheen haar verklaringen voor het overige geen gegronde vrees aan ten aanzien van Libanon. Zij merkte slechts op dat het leven in Libanon niet makkelijk is, dat het er erg duur is en Syriërs er in het algemeen niet welkom zijn (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wat echter bezwaarlijk kan volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen.

2.7.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster en haar dochter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen in geval van terugkeer naar Libanon.

2.8. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de

sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.9. In de mate verzoekster nog de schending aanvoert van de artikelen 3, 4, 23, 24 en 27 IVRK, benadrukt de Raad dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen

door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie. Aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is ook de algemene verwijzing naar artikel 22bis GW, waarin wordt bepaald als volgt: *“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.*

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”, en de aangevoerde schending van de artikelen 7, 11, 15, 24 en 28 VRPH en de artikelen 1, 24 en 26 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie *in casu* niet dienstig.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...”*

2.10. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De kopie van verzoeksters Syrisch paspoort, haar huwelijksakte en familieboekje bevestigen louter haar identiteit, nationaliteit en familiale situatie. Deze gegevens worden niet betwist, net zomin als het feit dat verzoeksters dochter het Downsyndroom heeft. Het attest van gezinssamenstelling en de Belgische A-kaart van verzoeksters zus zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming. De overige als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten werden hoger reeds in aanmerking genomen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging,

noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangetoond in geval van terugkeer naar Libanon, dient de vrees die zij zou koesteren ten aanzien van Syrië niet nader te worden onderzocht vermits een dergelijk onderzoek niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

2.13. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verzenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS